

Aprile 1980

Celsi C.: Messa della fraternita per coro a 4 voci
miste e organo. (Misa je dodana kao glazbeni
prilog)

Maggio 1980

Vieri M.: Casimiri, apostolo ceciliano
Peirola G.: Diteggiatura e pedaleggiatura nella
musica organistica

SADRŽAJI DOMAĆIH GLAZBENIH ČASOPISA

ZVUK

Broj 4/1979.

Vuljević I.: Položaj kompozitora, konkretni uvjeti
njegove egzistencije i egzistencije njegova umjetničkog djela.

Sakač B.: Gdje su stvarni problemi stimulacije muzičkog stvaralaštva

Pavićević S.: Pretpostavke društvenog vrednovanja umjetnosti

Kale E.: Kulturološki pristup umjetnosti

Vrančić J.: Kultura, oblikovanje, umjetnost

Radišić Đ.: U potrazi za izgubljenom Atlantidom

Miheljić P.: Interpret in občinstvo

Henneberg I.: Instrumenti i mehanizmi postojanja muzičkog djela

Sakač B.: Kultura i muzičko djelo

Gligo N.: Razvojni kontinuitet u skladateljskom opusu Branimira Sakača (II dio)

Kotevska A.: Lojze Lebič »Audiospacial« Vladana Radovanovića

Devčić N.: Frano Parač — »Kompozicija za dva zbor a capella«, nacrt za analizu

Kučukalić Z.: Pionirski rad širokog odjeka

Rijavec A.: Četvrt vijeka Edicije Društva slovenskih skladateljev

Kotevska A.: Varšavska muzička jesen

Berdović V.: XXX Dubrovačke ljetne igre

Golub V.: Radenci '79

Kuret P.: Međunarodni glasbeni festival in muzikološki kolokvij v Brnu

Tuksar S.: Osorske glazbene večeri II

Gracin J.: Pohvala programskoj dosljednosti

Lück R.: Senzibilizacija zvuka — Dani muzike u Donaueschingenu

Kuret P.: Slovenska filharmonija na Dunajskom festivalu

Polič B.: Desetogodišnjica osječkog Annala komorne opere i baleta

Lück R.: Dani svjetske muzike u Ateni

Kuret P.: Operni festival u Veroni

Supićić I.: Estetika evropske glazbe

T.

PRIKAZI

Nikola Cvejić: SAVREMENI BELKANTO,
Beograd, 1980.

Po reči autora vidi se da je knjiga bila pripremljena za tisak već prije četiri godine. Nije ovo prva knjiga koju, iz glazbenog područja, izdaje *Univerzitet umetnosti u Beogradu*, odnosno *Fakultet muzičke umetnosti*.

Autor knjige, prof. *Nikola Cvejić* (1896—), pjevač više od četrdeset godišnje uspješne pjevačke karijere i dvadeset i pet godišnjeg pedagoškog rada, pogodna je osoba da se i kao teoretičar i kao praktičar upusti u ovakav jedan pothvat kao što je prikaz svih vido-

va pjevačkog umijeća i umjetnosti. I nema mnogo literature na ovim našim područjima iz te materije (*Solo-pevanje* Jelke Stamatović-Nikolić, Beograd, 1950; *Umjetnost solo-pjevanja* Brune Špiler, Sarajevo, 1972; *Umjetnost pjevanja* Ive Lhotke-Kalinskog Zagreb, 1975.) a pogotovo nema ovako sveobuhvatne. Uistinu, ova knjiga bitno obogaćuje glazbenu literaturu kod nas.

Školovan u domaćim i stranim školama, s nastupom u gotovo svim našim i mnogim stranim kazališnim kućama, s repertoarom od blizu 90 uloga, nastupajući s velikim imenima operne i koncertne scene, prateći odgovarajuću literaturu na stranim jezicima i pogotovo radeći i odgajajući buduće pjevače, od kojih su neki postigli značajne uspjehe i kod nas i u svijetu, Cvejić je mogao uočiti što je najbitnije, najkorisnije i najvrednije za jednog pjevača, solo-pjevača, opernog i koncertnog pjevača. Knjigu koju imamo pred sobom on je već davno planirao i dugo spremao stalno je nadopunjujući i dotjerujući.

Kroz dvanaest poglavlja pisac je metodom postupnosti nastojao osvijetliti i objasniti sve važnije povijesne vokalno-tehničke i glazbeno-stilske vidove umjetnosti pjevanja, imajući pred očima uvijek u prvom redu razvojne faze talijanskog belkanta a ne zanemarujući ni njemačke i osobito francuske doprinose na tom području. Cvejić stalno baca pogled unatrag, traži vokalnotehnička uporišta i glazbenostilske smjernice. Svakoj svojoj tvrdnji on nastoji dati i znanstvene stručne osnove.

O belkantu, što znači o lijepom pjevanju, iako mu je kolijevka Italija, na talijanskom jeziku ima razmjerno mali broj stručnih djela, jer su talijanski pedagozi, kako kaže Cvejić, smatrali da je u pjevanju najbolja metoda živa pouka tj. neposredni dodir pedagoga i učenika. Oni su poučavali bez mnogo teoretiziranja. Njihova metoda prenošena je usmenom predajom.

Vokalna umjetnost XIX. i osobito XX. st. postavljena pred pjevače mnogo teže zadatke, i zato, kaže dalje autor, ni u jednoj grani glazbene djelatnosti u nas ne osjeća se u tolikoj mjeri nedostatak stručne literature kao u vokalnoj pedagogiji, literature koja bi ozbiljno uzimala u obzir nove znanstvene rezultate, osobito medicinske i one iz fizike-akustike.

U prvom poglavlju se govori o pjevačkim školama i pedagozima pjevanja, a u drugom o studiju pjevanja. U tim prvim poglavljima govori se i o pjevačima-kastratima. Tu bi se dalo što god i primjetiti s obzirom kako autor prikazuje stav Crkve prema tom problemu. Treće poglavlje je opširno, možda malo i preopširno, govori o teorijskom dijelu studija; to je mali udžbenik akustike i medicine. Sljedeća poglavlja govore o praktičnom dijelu studija (možda najpraktičniji dio knjige), o opsegu i podijeli glasova, o tonskim artikulacijama, tehničkim vježbama, interpretaciji, stilovima, oblicima pjevačke produkcije, te donosi savjete i poruke mladim pjevačima (vrlo korisni dio knjige) i na kraju nešto o uzrocima kratkih pjevačkih karijera. Iz poglavlja o tonskoj artikulaciji kad se govori o ukrasima možda se je moglo spomenuti i više naglasiti da postoje različita razrješenja i interpretacije ukrasa. Klasični belkanto, na koji se Cvejić stalno navraća, imao je svoje prednosti koje se nikako ne mogu zanijekati, no, zadržatkom ove knjige autor drži i objašnjenje novijih metodskih principa pedagogije suvremenog belkanta nastalog u XIX. stoljeću, koji predstavljaju sintezu klasičnog belkanta i suvremene nauke. Cilj je, dakle, knjige »da bude od praktične koristi u prvom redu mladim pedagozima, zatim studentima solo-pjevanja i mladim pjevačima u karijeri kao i svima onima kojima je glas glavno izražajno sredstvo, kao npr. dramskim glumcima«. Uistinu, s autorom držimo da će knjiga »Savremeni belkanto« svojim teorijskim saznanjima i praktičkim uputama pomoći pjevačima-početnicima da uz pomoć pedagoga pravilno usmjere školovanje glasa i da razvijaju znanje zasnovano na principima klasičnog i suvremenog belkanta.

Petar Zdravko BLAJIĆ